

POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa „S.” sp. z o.o. w S.

przeciwko Gminie Miejskiej J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 lipca 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt I AGa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 24 stycznia 2019 r. Sąd Apelacyjny w [...] w pkt I. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w R. z 9 kwietnia 2018 r. w pkt 1 i 3 w ten sposób, że: 1. oddalił powództwo również co do kwoty 68.348,87 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 29 czerwca 2017 r.

do dnia zapłaty; 2. zasądził od Powoda „„S.”” sp. z o.o. w S. na rzecz Pozwanej Gminy J. 5.470 zł tytułem kosztów procesu; w pkt II. oddalił apelację Powoda i w pkt III. orzekł o kosztach postępowania.

W motywach rozstrzygnięcia Sąd Apelacyjny wskazał, że nie podzielił rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego, który częściowo uwzględnił powództwo. Podniósł, że jego odmienna ocena skuteczności dochodzenia przez Powoda dalszej części kary umownej w sprawie jest uzasadniona zmienionymi okolicznościami prawnymi, a to w związku z upływem terminu przedawnienia i zgłoszeniem przez Pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia. Zdaniem Sądu Apelacyjnego roszczenie Powoda uległo przedawnieniu w związku z upływem trzech lat od daty odstąpienia przez Powoda od umowy, a w oświadczeniach o potrąceniu Pozwany nie zawarł woli zrzeczenia się zarzutu przedawnienia, stąd też Pozwany powołując się na przedawnienie roszczenia może skutecznie uchylić się od spełnienia dalszej części świadczenia z tytułu kary umownej.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez Powoda. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że zachodzi oczywista zasadność skargi, ponieważ Sąd Apelacyjny dopuścił się rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego, błędnie przyjmując, iż składane przez Pozwanego, po upływie terminu przedawnienia, dwukrotnie oświadczenia o potrąceniu wierzytelności, stanowiącej karę umowną, której domagał się zapłaty w niniejszej sprawie Powód w pismach datowanych na dzień 2 września 2015 r. i na dzień 24 lipca 2017 r. nie należy traktować jako zrzeczenie się zarzutu przedawnienia, co z kolei doprowadziło do błędnego uznania, iż w sprawie Powód był pozbawiony możliwości dochodzenia roszczenia na drodze sądowej ze względu na skutek określonych w art. 117 § 2 k.c.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Pozwany wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie od Powoda na jego rzecz kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi

swoje źródło w interesie publicznym. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Odwołanie się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania do przesłanki wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Natomiast skarżący przedstawiając jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia. (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100 i z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zostało ograniczone do konstatacji, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na podniesione w jej podstawie zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego, jakich dopuścił się sąd II instancji błędnie przyjmując, iż składane przez Pozwanego, po upływie terminu przedawnienia dwukrotnie oświadczenia o potrąceniu wierzytelności stanowiącej karę umowną, której domagał się zapłaty w niniejszej sprawie Powód w pismach datowanych na dzień 2 września 2015 r. i na dzień 24 lipca 2017 r. nie należy traktować jako zrzeczenie się zarzutu przedawnienia, co z kolei doprowadziło do błędnego uznania, iż w sprawie Powód był pozbawiony możliwości dochodzenia roszczenia na drodze sądowej ze względu

na skutek określonych w art. 117 § 2 k.c. Skarżący nie uwzględnił, że skarga kasacyjna winna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu elementów kreatywnych skargi. Skarżący winien był podać argumenty wykazujące, iż rzeczywiście skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona i w czym – w jego ocenie – wyraża się ta „oczywistość”, a czego nie uczynił. Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że Skarżący oczekuje w istocie od Sądu Najwyższego oceny podstawy skargi w ramach instytucji „przesądu”, a co jest niedopuszczalne.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2018, poz. 265).